

Про міжгалузеву взаємодію норм кримінального та адміністративного права (деякі теоретико-прикладні аспекти)



Є. О. Письменський,
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
кримінального права
Луганського державного
університету внутрішніх
справ імені Е.О. Дідоренка

Система вітчизняного права виступає як цілісне структурне утворення, елементи якого є взаємопов'язаними та взаємозалежними. Такий щільний зв'язок можна простежити не лише усередині однієї галузі, в межах якої поєднуються її структурні елементи – він наявний і між окремими суміжними, спорідненими галузями права. Для дослідження процесів взаємозв'язків норм різних галузей права найбільш доцільно проаналізувати таку ситуацію у сфері відносин між галузями кримінального та адміністративного права.

Окремі аспекти співвідношення кримінального та адміністративного права досліджувалися у наукових працях низки вчених-правників, а саме Л. П. Брич, К. Л. Бугайчука, Я. І. Кінаша, В. О. Навроцького, М. І. Пікурова, М. І. Хавронюка, О. І. Харитонової та інших. Проте й на сьогодні не вирішено всіх спірних питань та не досягнуто одностайності щодо важливих теоретичних і практичних принципів у взаємодії названих галузей права.

Представляючи на розгляд цю публікацію, ми маємо на меті визначити ключові напрямки взаємозв'язку і взаємодії норм кримінального та адміністративного права й на цій підставі сформулювати висновки щодо підвищення ефективності їх застосування та подальшого вдосконалення відповідних галузей законодавства.

Зв'язок кримінального права з адміністративним є тісним і нерозривним. Аналогічно кримінальному, адміністративне право – це класичний зразок фундаментальної галузі так званого «публічного права». Його фундаментальність означає, що адміністративне право, являючи собою невід'ємну складову підвалин вітчизняної правової системи, разом із іншими профілюючими галузями права – такими, як конституційне, кримінальне, цивільне, а також процесуальними галузями, утворює, з юридичного боку, провідну частину розвинутої правової системи, її непорушне ядро [1, 247].

Не лише спільна приналежність до системи публічного права зближує кримінальне право з адміністративним, а й виконання ними охоронної функції, яка є основною для обох галузей. Через це переважним чином їх норми формулюються як норми-заборони. Адміністративна або кримінальна відповідальність настає за порушення норм правової охорони, тобто відповідних забороняючих норм. На відміну від норм кримінального права, суттєвою особливістю адміністративного є те, що не всі норми адмінвідповідальності зосереджуються в єдиному кодифікованому законодавчому акті. Окрім Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), значна частина складів адміністративних правопорушень передбачена у профілюючих законах (наприклад, Законі України «Про приватизацію державного майна» від 4 березня 1992 р. або Законі України «Про електроенергетику» від 16 жовтня 1997 р.).

Кримінальне та адміністративне право належать до галузей, які визначають відповідальність за деліктну, тобто протиправну, поведінку. Відповідно, ключовою категорією адміністративного права є адміністративне правопорушення (проступок), а кримінального – кримінально каране правопорушення (злочин). Усі правопорушення характеризуються низкою спільних рис. Тому окремі проблеми, які розробляються в теорії Загальної частини кримінального права, – такі, як учення про причинний зв'язок, вину, обставини, що виключають відповідальність, та інші, знаходять своє відображення і в адміністративному праві. Втім, існують виключно кримінально-правові інститути, із власною специфікою, притаманною лише їм. Серед них можна назвати стадії злочину, співучасть у злочині, причетність до злочину, судимість, примусові заходи медичного характеру тощо.

Беручи до уваги визначення поняття злочину (ст. 11 Кримінального кодексу України 90 (далі – КК України)) та адміністративного правопорушення (ст. 9 КУпАП), можна констатувати, що межа між ними є дуже розмитою і нечіткою. Ознаки цих діянь практично співпадають за змістом. Загалом, проблема відмежування злочинів від адміністративних проступків нерідко постає досить гостро – одне й те саме діяння не буває одночасно злочином і адміністративним проступком. Первинні основи розв'язання проблеми відмежування зазначених правопорушень містяться у ч. 2 ст. 9 КУпАП, з якої випливає, що адміністративна відповідальність за правопорушення, передбачена цим Кодексом, настає лише в тому випадку, якщо ці порушення за своїм характером не тягнуть кримінальної відповідальності. Слід підкреслити, що це законодавче застереження формально дає підстави вважати, що за наявності тотожних диспозицій правових норм як в кримінальному, так і в адміністративному законодавстві необхідно керуватися нормами саме кримінального права. Однак, навряд чи в цьому разі буквальне тлумачення буде доречним, а при міжгалузевій конкуренції застосовувати більш репресивні форми впливу – виправданим.

Отже, найголовнішою відмежувальною ознакою злочину від адміністративного проступку є ступінь його суспільної небезпеки. На думку деяких фахівців, суспільна небезпека не здатна слугувати достатнім критерієм для розмежування злочинних і адміністративних діянь. Адміністративним проступком пропонується вважати тільки те діяння фізичної чи юридичної особи, яке порушує існуюче адміністративне правило.

Певна частина нинішніх адміністративних правопорушень має перетворитися на нетяжкі кримінальні діяння, оскільки вони взагалі не стосуються адміністративних правовідносин. Деліктна частина адміністративного права повинна забезпечувати охорону тільки регулятивних адміністративних приписів [2, 5].

Кримінальне право передбачає відповідальність за більш небезпечні діяння, які є тяжкішими за інші. Адміністративним проступкам та іншим правопорушенням суспільна небезпека властива «меншою», «неважкою» мірою і не досягає рівня, з якого починається застосування заходів кримінальної репресії. За слушним висловом В. О. Навроцького, «злочин «починається» там і тоді, де і коли «закінчується» проступок. Інакше кажучи, верхня межа проступку водночас є нижньою межею злочину» [3, 489].

Зауважимо, що між деякими із зазначених правопорушень межі не є постійними й усталеними. У процесі суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку держави відбуваються регулярні зміни у співвідношенні між адміністративними й кримінальними правопорушеннями. Із часом деякі правопорушення, які тягли за собою покарання та, відповідно, визнавалися злочинами, стають менш суспільно небезпечними, переходячи на рівень адміністративних проступків (декриміналізація діяння). Або теж саме відбувається в зворотному напрямку (криміналізація діяння). З точки зору кримінального права, такі зміни є об'єктивно необхідними для здійснення адекватної реакції на розвиток злочинності як «складного соціально-політичного явища, яке постійно змінюється, мімікрує, пристосовується до реальних економічних, політичних, правових та інших умов» [4, 7]. Як приклад розглянемо ситуацію з протидією проституції в нашій країні. 1 вересня 2001 року, з набуттям чинності новим кримінальним законом, таке суспільне явище, як проституція, було визнано злочином, і відповідальність за неї передбачалася в ст. 303 КК України. Уже через кілька років (12 січня 2006 року) законодавець змінив свою позицію, повернувши проституції «статус» лише адміністративного проступку. Імовірно, такий крок став можливим з огляду на втрату проституцією рівня суспільної небезпеки, гідного злочину.

Через різні причини у деяких випадках відбувається криміналізація діяння, яке не має необхідного для того рівня шкідливості (небезпечності), тобто має місце ігнорування принципу обґрунтованості криміналізації. Прикладом такої ситуації може бути незаконне розголошення ін-

формації, яка надається спеціально уповноваженому органу виконавчої влади з питань фінансового моніторингу. За адміністративним законодавством, воно визнається адміністративним правопорушенням (ст. 166⁹ КУпАП), а за КК України – злочином (ч. 2 ст. 209¹). Жодних змістовних відмінностей між ними немає. Здійснювати розмежування зазначених деліктів вкрай проблематично через перебування норм, які передбачають ознаки складів цих правопорушень, у колізії. Можливим виходом у процесі правозастосування буде, керуючись принципом, що будь-які сумніви при тлумаченні закону та його застосуванні повинні вирішуватися на користь винного, здійснювати кваліфікацію за ст. 166⁹ КУпАП – як більш сприятливою для особи нормою. Правильним буде вказати їй на протилежну позицію щодо поглинання кримінальною протиправністю всіх інших видів протиправності з втрачанням останніми свого юридичного значення [5, 171].

У межах єдиного поля правової охорони зазначені галузі права використовують різні засоби захисту, що в кримінальному праві часто зумовлюється наявністю у деяких злочинів не лише основного об'єкту, який відображає його антисоціальну спрямованість, але й одного або декількох додаткових об'єктів, яким злочином завдається (може завдатися) не менш істотна шкода (власність + здоров'я, екологічна безпека + життя особи, громадська безпека + здоров'я тощо). Так, за деякі правопорушення в галузі охорони власності, навколишнього середовища, громадської безпеки встановлена лише кримінальна відповідальність. Наприклад, КУпАП не містить складів правопорушень, аналогічних складам таких злочинів, як розбій (ст. 187 КК України), умисне знищення або пошкодження територій, взятих під охорону держави, та об'єктів природно-заповідного фонду (ст. 252 КК України), бандитизм (ст. 257 КК України). Водночас, у тих самих сферах суспільних відносин вчинюються й такі правопорушення, які тягнуть за собою виключно адміністративну відповідальність, оскільки характер і ступінь суспільної небезпеки цих діянь не дозволяє передбачити за них кримінальне покарання. Скажімо, в кримінальному законодавстві відсутні склади, аналогічні таким адміністративним проступкам, як порушення права державної власності на тваринний світ (ст. 50 КУпАП), незаконне використання земель державного лісового фонду (ст. 63 КУпАП), стрільба з вогнепальної, холодної металевий чи пневматичної зброї в населених пунктах і в не відведених для цього місцях або з порушенням установлено-

го порядку (ст. 174 КУпАП).

Охоронні адміністративні правовідносини можуть складати перший рубіж правової охорони регулятивних відносин, другий рівень забезпечують норми кримінального права. Тим самим реалізується принцип системності права, забезпечується невід'ємний взаємозв'язок положень кримінального та адміністративного права. Цілком виправданим є те, що у багатьох випадках збігаються родові й видові об'єкти адміністративних та кримінальних правопорушень. Це простежується при вчиненні злочинів, які є однорідними за своєю сутністю з окремими видами адміністративних проступків: випуск у продаж нестандартної продукції (ст. 168 КУпАП) – випуск або реалізація недоброякісної продукції (ст. 227 КК України); дрібне хуліганство (ст. 173 КУпАП) – хуліганство (ст. 296 КК України); злісна непокоря законному розпорядженню або вимозі працівника міліції, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця (ст. 185 КУпАП) – опір представникові влади, працівникові правоохоронного органу, члену громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовцеві (ст. 342 КК України).

На жаль, трапляються випадки, коли подібні адміністративні й кримінально карані правопорушення не співвідносяться між собою за об'єктом. Окремі адміністративно-правові норми, які виступають «аналогом» деяких кримінально-правових норм, розташовані в інших структурних частинах закону, тобто номінально їх родові об'єкти не співпадають. Так, відповідальність за самовільне зайняття земельної ділянки передбачена ст. 197¹ КК України, яка включена до Розділу VI «Злочини проти власності». Споріднена ж їй адміністративно-правова норма про самовільне зайняття земельної ділянки міститься у ст. 53¹ Глави 7 «Адміністративні правопорушення в галузі охорони природи, використання природних ресурсів, охорони пам'яток історії та культури» КУпАП. Так само опис ознак адміністративного проступку, пов'язаного з порушенням прав на об'єкт права інтелектуальної власності, міститься в ст. 51² Глави 6 «Адміністративні правопорушення, що посягають на власність» КУпАП. Водночас суміжний з ним злочин – «порушення авторського права і суміжних прав» – розміщений кримінальним законом серед злочинів проти виборчих, трудових та інших прав, свобод людини і громадянина (Розділ V КК України).

Таку ситуацію можна пояснити лише застарі-

лістю чинного КУпАП 1984 року, необхідність в заміні якого давно вже стала нагальною. Тому при ухваленні нового кодифікованого акту в галузі адміністративного права було б правильним узгодити як зміст відповідних розділів КК України і глав КУпАП, так і нормативні приписи правових норм, що в них містяться. Адже відповідальність за діяння, які посягають на однорідні відносини, не може передбачатися в різних структурних частинах Особливої частини КК України та КУпАП. Взаємозв'язок кримінального та адміністративного права на цьому рівні має знаходити прояв у скоординованості нормативних приписів різної галузевої приналежності, які регулюють подібні цінності.

Інколи норми, у яких містяться ознаки складу злочину і складу адміністративного правопорушення, конкурують між собою, що зумовлює необхідність вибору з них лише однієї норми. Кваліфікація в цьому разі має відбуватися за виробленими теорією правилами подолання конкуренції, які розрізняють залежно від конкретного виду конкуренції (зокрема, загальної та спеціальної норм, частини і цілого). Більш розповсюдженою ситуацією є проблема розмежування суміжних складів правопорушень (адміністративних і кримінально караних), для чого вкрай потрібно правильне встановлення їх ознак (зазвичай, вартості предмету або характеру і розміру завданої шкоди). Подекуди допомогти в цьому можуть примітки, які містяться в окремих статтях КУпАП (так само, як і КК України). У них дається роз'яснення змісту певних ознак того чи іншого проступку, що також може мати значення для характеристики ознак злочину, в який трансформується адміністративне правопорушення. Скажімо, згідно з приміткою до ст. 51 КУпАП, викрадення чужого майна вважається дрібним, якщо вартість такого майна на момент вчинення правопорушення не перевищує 0,2 неоподаткованого мінімуму доходів громадян. Відповідно, як тільки в разі вчинення крадіжки, шахрайства, привласнення чи розтрати наведений показник буде перебільшений, особа притягається до кримінальної відповідальності. Таким чином, примітка до ст. 51 КУпАП визначає верхню межу шкоди, за умови перевищення якої настає кримінальна відповідальність, отже, вона є межею адміністративного правопорушення.

Здійснити відмежування злочинів від адміністративних проступків не завжди є легкою справою, передусім, через неконкретність та заплутаність законодавчого закріплення ознак таких правопорушень. Як відзначається у літературі, зако-

нодавцеві для вирішення проблеми конкуренції норм кримінального та адміністративного права слід формулювати в диспозиціях статей конкретні критерії, які виражаються через об'єктивні та суб'єктивні ознаки складів і характеризують те чи інше суспільно небезпечне діяння. Різниця між конкуруючими складами злочинів та правопорушень має бути очевидною і не викликати суперечливих рішень [6, 19-20]. Як приклад, не можна вважати здійсненою чітко диференціацію відповідальності за розголошення комерційної таємниці. Відмежування відповідного адміністративного правопорушення (ч. 3 ст. 164-3 КУпАП) від аналогічного злочину (ст. 232 КК України), по суті, здійснюється лише за однією оціночною ознакою – спричиненням істотної шкоди.

Слід зауважити, що до набрання законної сили КК України 2001 року необхідною умовою застосування деяких норм кримінального права була адміністративна преюдиція – попереднє притягнення винного до адміністративної відповідальності. Тобто перед притягненням особи до кримінальної відповідальності за повторно вчинені передбачені законодавством окремі адміністративні правопорушення особа мала протягом року бути притягнутою до адміністративної відповідальності і вважатись адміністративно покараною. Сутність цього явища полягала в такому: внаслідок того, що особу було притягнуто до адміністративної відповідальності і вона протягом певного проміжку часу не тільки не переглянула свого ставлення до вчиненого діяння, а й вчинила його знову, така особа (а не саме діяння) визнавалась суспільно небезпечною, і до неї застосовувався більш суворий захід юридичної відповідальності [7, 93-95].

На сьогодні, незважаючи на офіційну відмову законодавця від конструювання злочинів з адміністративною преюдицією, чинному кримінальному закону все ж таки відомі декілька подібних злочинів. Зокрема, такими є злочини, передбачені ст.ст. 209¹, 337, 391, 407 КК України. Взаємозв'язок норм розглянутих галузей права в цьому разі полягає в тому, що виконання приписів адміністративного права тягне виконання кримінально-правової заборони – без порушення приписів адміністративно-правового акту неможливо порушити приписи кримінального закону.

Між тим, ситуацію зі збереженням преюдиціальних злочинів деякою мірою можна оцінити позитивно. Якщо розглядати її з позиції законів діалектики, то, очевидно, що друге або третє із вчинюваних правопорушень (тим більше, якщо за перший проступок на особу вже накладалося

адміністративне стягнення) переводить винного в нову якість, на порядок підвищуючи ступінь його суспільної небезпечності, а отже, і ступінь суспільної небезпечності скоєного ним нового правопорушення. Неодноразовість вчинення особою певних тотожних порушень закону загалом не дозволяє стверджувати про випадковість таких дій. Отже, скасування адміністративної преюдиції залишає ґрунт для сумнівів, оскільки суперечить сучасним тенденціям у розвитку науки та управлінської практики. Доктрина повинна повернутися до обговорення питання про доцільність і межі використання міжгалузевих преюдицій – на благо юриспруденції та для посилення дієвості кримінально-правових заборон [8].

Адміністративні й кримінально-правові санкції теж до певної міри співвідносяться між собою. В адміністративному праві передбачено деякі санкції, які є подібними до кримінально-правових. Передусім, це штраф, виправні роботи, арешт. Деякі інші покарання теж мають чимало спільного з адміністративними стягненнями. Як зауважує К. К. Афанасьєв, з аналізу юридичного змісту видів кримінальних покарань (ст. 51 КК України) випливає, що майже половину з них можна розглядати як такі, що по суті відповідають адміністративно-примусовим заходам. Якщо врахувати, що до багатьох категорій державних службовців за вчинення адміністративних проступків застосовуються заходи дисциплінарної відповідальності, то можна зробити висновок про певну єдність заходів державного реагування на факти правопорушень і універсальний характер таких видів стягнень, як штраф, позбавлення спеціального права, конфіскація майна та ін. [9, 162-163].

Проте за характером впливу на правопорушника та наслідками відповідні норми кримінального та адміністративного права характеризуються істотними відмінностями. Скажімо, адміністративний арешт – найсуворіше стягнення, яке застосовується у виняткових випадках. За своїм строком він не може перевищувати 15 діб. У кримінальному ж законодавстві арешт є посередньо суворим видом покарання, його сутність полягає в тому, що засуджений протягом строку від одного до шести місяців зазнає жорсткого виправного впливу, пов'язаного з перебуванням в умовах суворої ізоляції. Інший приклад. У кримінальному та адміністративному законодавстві відсутній єдиний підхід до визначення розміру суми штрафу. В основному санкції передбачають визначення розміру штрафу за допомогою кратного збільшення неоподаткованого мінімуму доходу громадян. Натомість, нормами деяких законів Ук-

раїни про адміністративну відповідальність сума штрафу може визначатися також з урахуванням розміру суми несплачених митних платежів [10], прибутку (надходжень), одержаних в результаті випуску в обіг та розміщення незареєстрованих цінних паперів [11], вартості розробленої проектної документації [12] тощо. Кримінальний примус також передбачає застосування санкції у вигляді конфіскації як додаткового покарання. Головною її відмінністю (згідно зі ст. 59 КК України) від конфіскації як адміністративного стягнення є те, що вона може поширюватися на все майно засудженого або на його частину, незалежно від зв'язку предметів, що конфіскуються, зі злочинним діянням. Із цього правила існує декілька виключень: скажімо, в разі вчинення контрабанди особа може бути додатково покарана конфіскацією предметів контрабанди, а за скоєння легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, передбачено покарання у вигляді конфіскації коштів або іншого майна, одержаного таким чином. Немає жодних сумнівів у тому, що така конфіскація є її спеціальним різновидом, а не видом покарання. Приєднуємося до думки фахівців, які вважають, що законодавець, включивши до санкції спеціальну конфіскацію, порушив прийоми побудови санкції як частини статті, яка вказує на вид і розмір покарання за злочин. Немає необхідності передбачати у КК України конфіскацію доходів або іншого майна, здобутого злочинним шляхом, бо відбувається дублювання правових норм (ст. 81 КПК України) [13, 141-144].

Підсумовуючи викладене, можна дійти таких ключових **висновків**.

1. Через суміжність предмету та методу правового регулювання норми кримінального права тісно взаємопов'язані з нормами права адміністративного і в загальноправовому сенсі діють з ними системно. Однак, існуючи паралельно, обидві юридичні галузі одночасно можуть конкурувати між собою.

2. Задля уникнення ситуації одночасної дії правових приписів, які суперечать один одному або не узгоджених між собою, у кримінальному та адміністративному праві мають формулюватися максимально чіткі та однозначні критерії розмежування злочину й проступку. Особливого значення це набуває в процесі істотного реформування адміністративно-деліктного законодавства, яке на сьогодні вважається найбільш розбалансованим і несистематизованим нормативним актом у правовій системі України.

3. Використання міжгалузевих преюдицій (пе-

редусім, преюдиції адміністративної) потребує як офіційного визнання, так і подальшого більш

широкого їх запровадження у кримінальне законодавство.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. *Алексеев С. С.* Общая теория права: В 2 т. / С. С. Алексеев. – М.: Юрид. лит., 1981. – Т. I. – 275 с.
2. *Банчук О.* До питання про критерії розмежування адміністративних правопорушень і злочинів / О. Банчук // Юридичний вісник України. – 2009. – № 47 (751). – С. 5.
3. *Навроцький В. О.* Основи кримінально-правової кваліфікації: Навч. посібн. / В.О. Навроцький. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 704 с.
4. *Швець В. Д.* Законодавча реалізація кримінально-правової політики: аналіз законопроектної діяльності Верховної Ради України V скликання з питань кримінального права / Швець В. Д., Грицак В. М., Василькевич Я. І., Гацелюк В. О.; вступне слово проф. Мельника М. І. – К.: Атіка, 2008. – 244 с.
5. *Шишко І. В.* Экономические правонарушения: Вопросы юридической оценки и ответственности / И. В. Шишко. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2004. – 307 с.
6. *Яницький Ю. А.* Проблемы конкуренции уголовно-правовых и административно-правовых норм / Ю. А. Яницький // Российская юстиция. – 2008. – № 7. – С. 19-20.
7. *Кінаш Я. І.* Застосування матеріалів адміністративної діяльності в кримінальному судочинстві / Я. І. Кінаш // Право України. – 2001. – № 7. – С. 93-96.
8. Докладно аргументи на користь повернення до адміністративної преюдиції наводяться у статті: Бойко А. И. Административная преюдиция в свете дифференциации уголовной ответственности / А.И. Бойко // Кримінальний кодекс України 2001 р.: проблеми застосування і перспективи удосконалення. Диференціація кримінальної відповідальності: матеріали міжнародного симпозиуму 11 – 12 вересня 2009 року. – Львів: ЛьвДУВС, 2009. – С. 40-44.
9. *Афанасьєв К. К.* Адміністративний договір як форма державного управління (теоретико-правовий аспект): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Афанасьєв Костянтин Костянтинівич. – Х., 2002. – 191 с.
10. Митний кодекс України від 11 липня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 38 – 39. – Ст. 288.
11. Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні: Закон України № 448/96 від 30 жовтня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 51. – Ст. 292.
12. Про відповідальність підприємств, їх об'єднань, установ та організацій за правопорушення у сфері містобудування: Закон України № 208/94 від 14 жовтня 1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 46. – Ст. 411.
13. *Старук Ю. О.* Кримінально-правова характеристика санкції статті 306 Кримінального кодексу України / Ю.О. Старук // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ. – 2006. – № 4. – С. 140-144.

УДК 343.214:342.9 + 342.9:343.74 (477)

Письменський Є. О. Про міжгалузеву взаємодію норм кримінального та адміністративного права (деякі теоретико-прикладні аспекти)

У статті розглянуто теоретико-прикладні питання співвідношення кримінального права із суміжною галуззю – адміністративним правом, визначено ключові напрямки взаємозв'язку і взаємодії норм кримінального та адміністративного права з урахуванням можливості їх подальшого удосконалення.

Ключові слова: взаємодія, кримінальне право, адміністративне право, злочин, адміністративний проступок.

Письменський Е. А. О межотраслевом взаимодействии норм уголовного и административного права (некоторые теоретико-прикладные аспекты)

В статье рассмотрены теоретико-прикладные вопросы соотношения уголовного права со смежной отраслью – административным правом, определены ключевые направления взаимосвязи и взаимодействия норм уголовного и административного права с учетом возможности их дальнейшего совершенствования.

Ключевые слова: взаимодействие, уголовное право, административное право, преступление, административный проступок.

Evgen O. Pismensky. About the branch interaction between norms of Criminal Law and Administrative Law (some theoretical-applied aspects)

In the article the theoretical-applied aspects of correlation between criminal law and an allied branch, which is administrative law, are considered, key directions of interrelationship and interaction between norms of criminal law and administrative law are defined with regard to the possibilities of their further development.

Key words: interaction, criminal law, administrative law, crime, administrative infraction.